

РЕШЕНИЕ

№ 1064

гр. Пловдив, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330120037 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен от „ЗЕАД „Булстрад Виена
Иншурънс Груп” ЕАД против Община Пловдив осъдителен иск с правно
основание чл. 410, ал. 1 КЗ за осъждане на ответната община да заплати
сумата от 219, 64 лв., представляващо изплатено от ищеца застрахователно
обезщетение за вреди на л.а. „Рено“ с рег. № ***, настъпили вследствие на
преминаване през несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно,
ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда –
17.12.2021 г., до окончателното изплащане на задължението.

Ищцовото дружество твърди, че на *** г. при движение в гр. П., по
бул. „***“, преди *** на бул. „***“ (с координати ***), лек „Рено“ с рег. №
***, управляван от П. А. А., преминава през небезопасна и несигнализирана
дупка на пътното платно. Сочи, че от съприкосновението на автомобила с
небезопасената неравност на пътното платно се нанесени щети – спукана
предна лява гума. Твърди, че щетата е в размер на сумата от 219, 64 лв. за
увредена предна лява гума “Good Year” с размери *** с 90 % остатъчна
стойност. Произшествието настъпило в срока на валидност на
застрахователна полица № *** за сключена застраховка „Каско Стандарт“ в

ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп” АД на повредения лек автомобил, със срок на застрахователно покритие от 20.10.2020 г. до 19.10.2021 г. Сочи, че за застрахователното събитие била заведена щета № ***, по която е определено обезщетение в размер на 219, 64 лв., която е заплатена по банков път на *** г. на лизингополучателя П. А. А.. Твърди, че със заплащане на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на увредения кредитор срещу Община Пловдив. Моли за уважаване на предявения иск. Претендира заплащане на сторените в производството по делото разноски, включително и за адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Община Пловдив, в която се излагат доводи за нейната неоснователност. Оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение между застрахователното дружество и застрахования. Релевира възражение за нищожност на застрахователния договор, тъй като последният е сключен с посочен застрахован „***“ – клон П., който не е самостоятелно юридическо лице и няма призната от закона правосубектност, съответно не би могло да сключва търговски сделки като страна. Твърди, че на посочения в полицата ЕИК на юридическото лице съответства „***“ ЕООД, който е непререгистриран чуждестранен търговец. В този смисъл релевира възражение по чл. 26, ал. 2 ЗЗД за нищожност на договора, поради липса на съгласие. Твърди, че от представените по делото не се доказва мястото на настъпване на произшествието, поради което не може да се установи и неговият механизъм. Сочи, че вината на общината не е обективна, а следва да бъде определена за точно поведение – действие или бездействие, като в случая не може да се установи къде се е движил увреденият автомобил, за да се ангажира отговорността на общината за поддръжка на пътищата. Твърди, че в производството по делото не са налице данни за поведението на водача на увреденото моторно превозно средство и дали последното е било съобразено с пътните условия. Въвежда възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на лекия автомобил, който се е движил с несъобразена скорост, допуснал е нарушение на чл. 20 от ЗДвП, Твърди, че произшествието не е реализирано по начина и при твърдените в исковата молба обстоятелства, тъй като за настъпването му не са сигнализирани органите на МВР, като не е съставен Протокол за ПТП. Възражава в полза на застрахователя да е възникнало твърдяното регресно право, доколкото

застрахователното обезщетение не е заплатено на правоимащо лице, а на лицето П. А. А., който няма качеството „застрахован“ по договора. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявения иск. Претендира сторените в производството разноски, включително и за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 49 ЗЗД и чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

В чл. 410, ал. 1 КЗ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от правилото на чл. 74 ЗЗД, тъй като при настъпване на застрахователното събитие застрахователят не изпълнява чуждо правно задължение. Изплащайки застрахователно обезщетение последният изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 410, ал. 1 КЗ встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата.

От фактическите твърдения на ищеца в исковата молба се установява, че той е предявил спорното регресно право, основавайки го на виновното поведение на определени физически лица, на които собственикът на процесната улица – Община Пловдив, е възложила да поддържат в изправност общинските улици и носи отговорност за бездействията на тези лица.

Когато причинител на вредата е лице, комуто е възложено някаква работа, по силата на чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД, отговорност носи и възложителят за вредите, причинени от изпълнителя на възложената работа при или по повод нейното изпълнение, в който смисъл е разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, предвиждаща възможност за встъпване в правата на увредения срещу възложителя на работата, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 ЗЗД. Когато собственик на вещта, от която настъпват вредоносните последици, принадлежи на юридическо лице, то следва да носи уредената в чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние (действие или **бездействие**) на физическите лица, на които е възложило да поддържат **в изправност** вещта, която е станала непосредствена причина за настъпване на вредоносния резултат. Когато при ползване на вещта е допуснато нарушение на

предписани или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно чл. 49 ЗЗД. В този смисъл са и задължителните за съдилищата тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС и т. 2 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС.

Общината като признато от правото юридическо лице (чл. 136, ал. 3 КРБ) не е деликтоспособна, тъй като тя формира и изразява правновалидна воля чрез нейните органи - физически лица и носи само обезпечително-гаранционна отговорност по чл. 49 ЗЗД като възложител за вредите, причинени виновно от съответни физически лица при или по повод на изпълнение на възложената им от общината работа.

Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди.

За да възникване регресното притезателно право на застрахователя по имуществено застраховане срещу възложителя за имуществените вреди, причинени виновно от изпълнителя при или по повод на възложената работа, трябва в обективната действителност да бъдат осъществени следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца; 2) за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3) виновното лице да е причинило вредите при или по повод на изпълнение на възложената работа и 4) застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ.

От представения по делото Свидетелство за регистрация, част I, се установява, че увреденият лек автомобил „Рено ****“ с рег. № *** е собственост на „****“ ЕООД – след промяна на фирменото наименование от „****“ ЕООД, което обстоятелство е вписано в Търговския регистър на *** г., което дружество е пререгистрирано съгласно вписаните данни в Търговския регистър. В този смисъл възраженията на ответника са неоснователни.

В свидетелството за регистрация на лекия автомобил е вписан ползвателя на последния – П. А. А. – в качеството му на лизингополучател. Това е така, доколкото последният е вписан в поле „**“, в което се съдържат данни за физическо или юридическо лице, което има право да използва превозното средство по силата на право, различно от правото на собственост.

От представената по делото застрахователна полица „Каско Стандарт“ с № *** при ищцовото дружество ЗАД „Булстрад В.И.Г.“ АД се установява, че увреденият автомобил „****“ с рег. № ***, собственост на „****“ ЕООД – клон П., е застрахован при ищеца по автомобилна застраховка „Каско“ със срок на валидност на застрахователната полица от 20.10.2020 г. до 18.10.2021 г.

Съдът намира за неоснователни възраженията на ответника за недействителност на застрахователния договор, поради сключването му с лице без надлежна правосубектност, а именно клон на търговско дружество. В застрахователната полица е посочено, че договорът се сключва с клон на „****“ ЕООД в гр. П.. Наистина клонът на търговско дружество не разполага със самостоятелна правосубектност, но това обстоятелство не представлява основание за недействителност на възникналото застрахователно правоотношение.

Съгласно разпоредбата на чл. 17 ТЗ съществува възможност всеки търговец да открие клон извън седалището си и той да развива търговска дейност. Клонът на търговско дружество се създава с цел търговецът да може да извършва различни стопански дейности, които са организационно и имуществено обособени, като за целта клонът води търговски книги, може да има самостоятелна сметка, а клоновете на чуждестранни лица съставят и баланс. Клонът има самостоятелно имущество и може да придобива права върху вещи. Когато той сключва сделки с трето лице (външни отношения за клона), то права и задължения възникват за търговеца.

Следва да се приеме, че договорът е сключен от лице с надлежна представителна власт да представлява търговското дружество – лизингодател „****“ ЕООД на територията на гр. Пловдив, като правните последици на сключената застрахователна сделка са настъпили в полза на лизингодателя.

Дори да се приеме тезата на ответника за липса на надлежна правосубектност в полза на клона на търговското дружество за сключване на сделки от негово име, това обстоятелство не води до недействителност на

процесния застрахователен договор, доколкото лизингодателят е приел изпълнение по застрахователния договор с изплащане на застрахователното обезщетение в полза на ползвателя на лизинговото имущество, т.е. приложение следва да намери разпоредбата на чл. 301 ТЗ, според която ако търговецът от чието име са извършени правни действия без представителна власт не се противопостави веднага след узнаването, се счита че ги е потвърдил.

На следващо място, извън гореизложеното по същество на възражението, следва да се посочи, че ответникът – в качеството му на трето лице по отношение на възникналото застрахователно правоотношение, не разполага с правомощие да оспорва договора на основание сключването му в полза на страна по него от лице без наличие на надлежна представителна власт.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. II. 4. от Тълкувателно решение № 5/12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС единствено мнимо представляваният разполага с правото както да потвърди договора, сключен от негово име без представителна власт, така и да се позове на недействителността по чл. 42, ал. 2 ЗЗД. Другата страна по договора, която не разполага с право да го потвърди, няма и право, респ. – правен интерес да се позове на недействителността, още по-малко, такъв правен интерес е налице за трети за договора лица.

Следователно от така представените доказателства се установява, че увреденият автомобил е бил застрахован при ищцовото дружество по валидно сключена имуществена застраховка „Каско Стандарт“, която е била валидна към датата на настъпване на твърдяното пътно-транспортно произшествие – *** г. Установява се, че първата вноска по застрахователна премия е била изцяло заплатена от застрахования преди датата на настъпване на произшествието.

Следователно при приложение на разпоредбата на чл. 351, ал. 3 КЗ, съгласно която освен ако е уговорено друго, застрахователното покритие започва след заплащането на дължимата премия по договора или на първата вноска по нея - при разсрочено плащане на премията, застрахователното събитие от ***г. е настъпило в срока на действие на сключената между ищеца и собственика на увредения автомобил имуществена застраховка.

От представените в производството по делото доказателства се установява, че по уведомление за щета от водача на застрахования автомобил – П. А. А., при ищцовото дружество е образувана щета № ***, по която щета е изготвен опис – заключение на установените вреди на предна лява гума, като е направена калкулация за сумата от общо 219, 64 лв.

От представените по делото доказателства се установява, че ремонтът на лекия автомобил е възложен на „****“ ЕООД от страна на ползвателя на автомобила, като последният е отремонтiran за сумата от 230, 44 лв.

Установява се, че застрахователното обезщетение от 219, 64 лв. е заплатено в полза на ползвателя на лизинговия автомобил – П.А., с платежно нареждане от 02.06.2021 г.

Осъществяването на застрахователното събитие подлежи на доказване с всички доказателствени средства, допустими по ГПК, включително със свидетелски показания и експертно съдействие чрез изслушване на експертиза.

В случая не е съставен протокол за ПТП на основание чл. 125, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 125 а ЗДвП.

В производството по делото са изслушани показанията на свидетеля П.А. А., който свидетелства пред съда, че през 2021 г. е управлявал лек автомобил „Рено“ с рег. № ***, като автомобилът бил лизингов – закупен чрез „****“ ЕООД, което впоследствие станало „****“. Твърди, че си спомня за произшествие, настъпило в гр. П. – около *** на „****“, при движение в посока от запад на изток. При предявяване на свидетеля на депозираното заявление до застрахователното дружество и снимките по образуваната щета, посочва, че разпознава почерка и подписа си, като твърди, че това е произшествието за което си спомня и всичко е така, както е посочено в уведомлението до застрахователя. Твърди, че попаднал в необезопасена дупка на платното за движение, която не била обозначена, като гумата на автомобила се ударила в дупката и се издула отстрани. Свидетелства, че само едната гума преминала през дупката, като се чул удар, поради което отбил за да види какво се е случило и тогава видял дупката на платното за движение, но не може да си спомни какви точно са нейните размери. Твърди, че автомобилът бил застрахован при „Виена Иншурънс Груп“, като уведомил застрахователя по телефона за настъпилото застрахователно събитие, като от

застрахователното дружество му обяснили какви са необходимите документи, като поискали координати на дупката, които свидетелят представил, като се снабдил с тях след като напуснал мястото на произшествието и направил справка в интернет.

Съдът приема за достоверни показанията на този свидетел, тъй като, преценени с всички други събрани по делото доказателства - арг. чл. 172 ГПК, те не са вътрешно противоречиви, житейски логични са, като последният възпроизвежда пред съда непосредствените си възприятия досежно случилото се.

От тези гласни доказателствени средства се установява, че на *** г. при движение в гр. П., по бул. „***“, преди *** на бул. „***“ лек „Рено“ с рег. № ***, управляван от П. А. А., преминава през небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, при което настъпва удар в лявата гума на автомобила.

Настъпването на застрахователното събитие и механизма на деянието не подлежат на установяване единствено с писмени доказателства и чрез протокол за ПТП. Напротив – константна е практиката на Върховния касационен съд, в която се приема, че обвързващата доказателствена сила на протокола за ПТП и протокола за оглед на местопроизшествието не освобождава съда от задължение да изследва механизма на произшествието и с други доказателствени средства, например със свидетели и авто-техническа експертиза, тъй като относно наличието или не на виновно поведение на участващо в ПТП лице посочените документи нямат обвързваща съда материална доказателствена сила. В този смисъл е *Решение № 85/ 28.05.2009 г. по т.д. № 768/2008 г. на ВКС, II ТО, Решение № 24/10.03.2011 г. по т.д. № 444/2010 г., I ТО, Решение № 73/22.06.2012 г. по т.д. № 423/2011 г. на ВКС, I ТО и Решение № 98/25.06.2012 г. по т.д. № 750/ 201 Iг. на ВКС, II ТО.*

В чл. 5, ал. 1 от Наредба № I-167 от 24 октомври 2002 г. за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на министерството на вътрешните работи, застрахователните компании и агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с моторните превозни средства е прието, че документите, които се съставят от органите на полицията при посещение на ПТП, са: 1. констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2. протокол за ПТП с материални щети и 3.

фотография с цифров фотоапарат на разположението на МПС и повредите по тях. В разпоредбата на чл. 9 от Наредбата е установено, че за ПТП, които не са посетени на място, се издава протокол за ПТП в случаите, когато водачът е уведомил компетентната служба на МВР в срок 24 часа и е подадено писмено заявление от участника в седемдневен срок от настъпване на събитието в поделенията на МВР, на чиято територия е настъпило събитието.

В раздел I, чл. 7 от Наредбата е посочено, че при ПТП с материални щети се издава протокол при посещаване на място от органите на полицията. Налице е съответствие на тази разпоредба с чл. 125, т. 8 от Закона за движение по пътищата, според която службите за контрол на МВР посещават задължително мястото на ПТП, когато произшествието е с един участник и моторното превозно средство не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му вреди.

Следователно, при тълкуване на посочената нормативна уредба, в случая се установява, че съставянето на протокол за ПТП не е било задължително, доколкото въпреки установените увреди на автомобила, последният се е придвижил на собствен ход, доколкото не са въведени твърдения за наличие на щета, възпрепятстваща движението на моторното превозно средство.

Следователно от така възприетите в производството по делото доказателства се установява твърдения от ищеца механизъм на пътно-транспортното произшествие.

До този извод съдът достига при съобразяване на гласните доказателствени средства и заключението по приетата и неоспорена от страните съдебна авто-техническа експертиза.

В заключението вещото лице е посочило, че от техническа гледна точка при посочения по делото механизъм на произшествието е възможно да бъдат повредени посочените детайли на лекия автомобил в съответната степен, а именно – предна лява гума на автомобила. Вещото лице е посочило, че повредите са типични за подобен механизъм на пътно-транспортно произшествие. Експертизата е установила, че стойността на ремонта към датата на настъпване на произшествието е в размер на сумата от 283, 68 лв.

Съдът намира, че от заключението на вещото лице се установява, че всички претендирани от ищеца увреди на процесния лек автомобил са

възникнали и се намират в причинно-следствена връзка с настъпилото пътно-транспортно произшествие. В този смисъл са и показанията на изслушания в производството по делото свидетел, който изяснява, че при преминаване през дупката пътната настилка се е спукала гумата на автомобила, като се е получило издуване на последната.

Причинно-следствената връзка между наличието на небезопасна неравност върху пътното платно и движещият се по него автомобил и твърдения вредоносен резултат е установена и от приетата като компетентно изготвена съдебна авто-техническа експертиза. Вещото лице е формирало своите фактически (доказателствени) изводи въз основа на установените по делото обстоятелства, като установява, че повредите върху автомобила съответстват на механизма на настъпване на процесното ПТП. Съдът намира, че вредите са закономерна, естествена и необходима последица от попадането на лекия автомобил в небезопасна неравност на пътното платно. Съдът намира за неоснователни възраженията на ответника, формулирани едва в писмената защита по делото, че следва вредата се изразява единствено в стойността за закупуване на нова гума. Всички разходи представляват закономерна последица от настъпване на произшествието, тъй като осъществените ремонтни дейности са необходими за отстраняване на вредата, което включва не само закупуване на нова гума, но и съдействие от технически лица – специалисти за нейната подмяна.

Съгласно чл. 167, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗДвП, службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността на състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения и пътната маркировка, като администрацията сигнализира незабавно за препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок. Следователно, по силата на ЗДвП на Община Пловдив е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в гр. П., което включва и недопускането, съответно отстраняването на дупки по тях. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения, като носи обективна гаранционно – обезпечителна отговорност при действията/бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място. С оглед на това, че наличието на дупка на пътното платно, явяваща се причина за пътно-транспортното

произшествие, е резултат от бездействието на длъжностните лица, на които Община Пловдив е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължения, която освен това е и собственик на улицата, при наличие на обективна възможност за обезопасяването ѝ, общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД.

Изпълнението на задълженията на ответната община по поддръжка на пътния участък на бул. „***“ не се установява от представените по делото писмени доказателства, в който са налице данни за осъществени ремонтни дейности на платното за движение от дружество, на което тази дейност е възложена – „***“ ЕООД, на 7, 69 кв.м. в периода от 19.02.2021 г. до 05.04.2021 г. и на 6, 62 кв.м. в периода от 05.04.2021 г. до 08.06.2021 г., а не на цялото пътно платно.

Възражението на ответника за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача - участник в произшествието, остана недоказано в производството по делото, тъй като ответникът, чиято е доказателствената тежест на установяване на това правнорелевантно обстоятелство, надлъжено разпределена с доклада по делото, не установи в процеса на доказване своите възражения. Не се установява ответникът да се е движил с несъобразена с пътните условия скорост.

Следователно, за ищеца се е породило право на вземане на извъндоговорно основание срещу Община Пловдив. Тъй като причинените вреди са закономерна, необходима последица от противоправното поведение на работници или служители при Община Пловдив при или при повод на извършваната от тях работа, настоящата съдебна инстанция счита, че всички елементи на фактическия състав, пораждащ гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника срещу увредения от процесното ПТП, са осъществени в обективната действителност.

Съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Следователно нормативната цел на тази правна норма е насочена към пълно репарирание на вредоносните последици, което обстоятелство обуславя наличието на застрахователния интерес. В този

смисъл съдът съобрази и практиката на Върховния касационен съд, която остава приложима, макар да е постановена при действието на отменения КЗ - така *Решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, ТК*, в което е прието, че „при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – чл. 208, ал. 3 КЗ, като ползва заключение на вещо лице, но без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.06 г. С оглед на отговора на поставения по реда на чл. 280, ал. 1 ГПК въпрос въззивното решение съответства на тълкуването на закона, направено от касационния съд. Застрахователното обезщетение е определено по заключението на изслушаната автотехническа експертиза, в което са изчислени разходите за нови части и труд за ремонт на увреденото МПС по пазарни цени към датата на ПТП”.

Следователно, дължимото застрахователно обезщетение за причинените имуществени вреди на собственика на процесния увреден автомобил се равнява на пазарната стойност на ремонтните дейности по неговото възстановяване – в размер на сумата от 283, 68 лв. (съгласно заключението на допуснатата и приета от съда САТЕ). Установява се обаче, че застрахователят е заплатил застрахователно обезщетение в по-нисък размер от 219, 64 лв., поради което исковата претенция за главница следва да бъде уважена в пълния ѝ предявен размер.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени сторените в настоящото съдебно производство разноски, а именно - 50 лв. за държавна такса, 300 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, 150 лв. за съдебна авто-техническа експертиза и 15 лв. – депозит за свидетел, или за сумата от общо 515 лв.

Така мотивиран, Районен съд - Пловдив

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ Община Пловдив, ЕИК 000471504, с адрес гр. Пловдив, пл. „Стефан Стамболов“ № 1, да **заплати** на ЗЕАД „Булстрад В.И.Г.“ ЕАД, ЕИК 000694286, със седалище и адрес на

управление гр. София, пл. „Позитано“ № 5, сумата от заплати сумата от **219, 64 лв.**, представляващо изплатено от ищеца застрахователно обезщетение за вреди на л.а. „Рено“ с рег. № ***, настъпили вследствие на преминаване през несигнализирана и необезопасена дупка на пътното платно, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 17.12.2021 г., до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Община Пловдив, ЕИК 000471504, да заплати на ЗЕАД „Булстрад В.И.Г.” ЕАД, ЕИК 000694286, сумата от **515 лв.** – разноси в исковото производство по гр.д. № 20037/2021 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____